

Een peertje dat oplicht in donkere dagen

Poppentheater

Lampe, op 16 januari
in Sint-Jans-Molenbeek,
op 19 januari in Leuven.
www.compagniefrieda.be.

Tijdens het Spekkenfestival in Gent ging zonder veel kabaal Lampe in première, een voorstelling van het jonge Compagnie Frieda en Theater FROE FROE. Het bleek een klein, onverwachts cadeautje.

EVELYNE COUSSENS

We only come out at night/the days are much too bright/we only come out at night. Wie kent niet het verlangen zich te verbergen, te verdwijnen in donkere gedachteloosheid? Nineties-icoon Billy Corgan (The Smashing Pumpkins) vertolkte dat puberale escapisme nog met de

nodige tranerigheid, in Lampe wortelt de lichtschuwheid dieper, in een eenzame conditie waarvan geen zesjarige zich hopelijk al bewust is.

Vertrapt figuurtje

Het is een troef waarop enkel een pop kan bogen: in zijn figuur ligt zijn verhaal besloten. Lampe zien is Lampe begrijpen. Gebogen schouders, slapeloze slappende tred en grote, bolle ogen die wat naïef het publiek inkij-

ken: deze Lampe is te schuw, te traag, te dromerig voor de drukke dagelijkse wereld. Enkel 's nachts waagt hij zich buiten, dolend door straten en seizoenen, terwijl de muziek op zijn oren hem beschermt tegen de laatste restjes buitenwereld. Maar valt de realiteit zomaar te negeren? Als een steeds groter wordende sneeuwbal van onheil haalt ze Lampe in. Het begint met een kauwgom aan zijn schoen, het eindigt met het verlies van een vriend, terwijl hij

niet eens wist dat hij een vriend had. Soms moet een mens door een diep dal, om opnieuw te kunnen klimmen.

Compagnie Frieda werkt voor Lampe met verschillende poppen op schaal en creëert met video-werk en dansende decorstukken de vijandige grootstad waarin Lampe rondwaart. De technische flow loopt al bij al nog erg stroef, maar wat die ambachtelijke gebreken overstijgt is de ontroering over de stille complicité, het tedere mededogen waarmee de Frieda's Lampe door zijn grillige lot loodsden. De humaniteit waarmee ze dat vertrapte figuurtje wegdragen, na alweer een harde confrontatie met, nu ja, het leven zelf – had iedereen op de wereld maar iemand die hem op deze manier droeg. Uiteindelijk, op een moment dat je het als toeschouwer eigenlijk niet meer uithoudt, breekt zelfs voor Lampe de zon door. Het herinnert er elke melancholicus aan dat er maar één echte optie is: met twee voeten in het leven staan. *Vade retro*, winterblues.

Lampe is een schoon, essentieel en hoopvol verhaal over opnieuw beginnen.

● Enkel 's nachts waagt de schuwe Lampe zich buiten. Pop en decors komen prachtig tot leven. © RV